

Arrest

nr. 50 898 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RASQUIN, die loco advocaat L. BREBELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 maart 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 maart 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 mei 2010.

1.3. Op 18 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Shubra (Cairo), de Egyptische nationaliteit te bezitten en kopt (christen) te zijn. U bent sympathisant van zowel de partij al-Ghad, als van al-Kiffayyah, maar u hebt omwille hiervan nooit enig probleem ervaren. U had een goede vriend, H.(...) Z.(...), die woonachtig was in het nabijgelegen Daher. In juni 2009 was hij plots verdwenen en gedurende een drietal weken had u geen nieuws over hem. Toen vernam u van zijn familie dat hij zich tot de islam had bekeerd, H.(...) had hen tijdens een éénmalig bezoek hiervan op de hoogte gebracht. Diens familie en u vermoedden dat de bekering onder dwang was gebeurd daar H.(...) het nooit eerder over een dergelijk voornemen had gehad. Zijn familie probeerde te achterhalen wie hiervoor verantwoordelijk was, maar tevergeefs. In september 2009 kreeg u plots een telefoontje van H.(...) en spraken jullie af elkaar te ontmoeten. H.(...) vertelde u dat hij een meisje had leren kennen, de tweede keer dat hij haar zag was ze vergezeld door een aantal personen die hem opdroegen zich tot de islam te bekeren en met haar te huwen. Toen hij weigerde hierop in te gaan dreigde men ermee zijn zus te ontvoeren. H.(...) bekeerde zich en huwde het meisje. Na zijn huwelijk kwam hij te weten dat deze mensen behoorden tot een groepering die gespecialiseerd was in gedwongen bekeringen. De naam van de groepering deelde hij u echter niet mee. H.(...) vertelde u spijt te hebben van zijn bekering en vroeg hem u te helpen om 'eruit te stappen'. U contacteerde priester R.(...) B.(...) van de kerk Al-Adra in Khalaf, die u op zijn beurt verder stuurde naar priester A.(...) van de kerk Sint-Barbara in Sharabiya. U vertelde hem wat er met H.(...) gebeurd was en de priester liet u verstaan dat het christendom er nog steeds was voor H.(...) en ze hem zouden helpen. Half november 2009 deelde A.(...) u plots mee dat H.(...) het land moest verlaten omdat er een smokkelaar was gevonden. U bracht daarop H.(...) naar Alexandrië en nam daar afscheid. Een week later werd u door H.(...) gecontacteerd en deelde hij u mee dat hij in Italië was. Hierna vernam u niets meer van hem. De eerste week van december 2009 werd u plots lastiggevallen door een aantal personen die u vroegen waar H.(...) was. U herkende één van uw belagers; u had deze persoon al eens gezien toen u samen met H.(...) op de bus stond te wachten. Toen u ontkende iets over hem te weten werd u door hen zwaar geslagen tot het moment dat uw belagers een auto zagen naderen en de vlucht namen. U legde geen klacht neer uit angst dat dit zich wel eens tegen u zou kunnen keren. U vreesde ervan beschuldigd te worden een moslim te helpen bekeren tot het christendom en vermoedde dat men uw klacht niet zou accepteren. U contacteerde priester R.(...) die u aanraade geruime tijd weg te gaan. U vertrok daarop naar uw oom in Ain Shams. Op 16 januari 2010, u was op weg naar de mis, werd u plots in een minibusje geduwd en kreeg u een slaapmiddel toegediend. Toen u terug bij bewustzijn kwam zat u vastgebonden op een stoel en werd u door vijf personen ondervraagd over H.(...)'s verblijfplaats. Toen u ontkende iets te weten, werd u dusdanig geslagen dat u uiteindelijk toegaf dat hij het land had verlaten. U werd echter niet gelooft daar uw belagers ervan overtuigd waren dat H.(...) nog steeds in Egypte verbleef. Uiteindelijk werd u gedwongen een document te ondertekenen waarin u toegaf moslims ertoe te hebben aangezet christen te worden, een document waaruit bleek dat u zich tot de islam bekeerd had en diende u nog drie blanco cheques te ondertekenen. Hierna werd er u meegedeeld dat u moslim was geworden en bood men u aan zowel een echtgenote als werk voor u te zoeken. Vervolgens werd u 'onderwezen' in de islam. Daaropvolgend gaven ze u twee dagen de tijd om het adres van H.(...) te achterhalen en kreeg u drie mogelijkheden voorgeschoteld: u maakte uw bekering publiek, u werd gedood of gedetineerd. U werd daarop door hen teruggebracht naar Khalafai en men deelde u mee dat u onder surveillance stond. U nam een taxi en liet zich naar de kathedraal in Abassiya rijden, er was daar een manifestatie naar aanleiding van de gebeurtenissen op 7 januari 2010. Via de achterpoort ging u terug naar buiten en nam u de bus naar het klooster in Wadi Natroun. U verbleef hier anderhalve maand en in deze periode werd uw vertrek geregeld. Op 25 februari 2010 werd u in de haven van Alexandrië aan boord van een schip gebracht en kwam u naar België, waar u op 9 maart 2010 asiel aanvraagde. Via contact met uw familie hebt u vernomen dat mensen, die zich voordoen als een collega of een vriend, bij de bureaus naar u informeren. Uw familie kent op zich geen problemen.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming daar u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wel om volgende redenen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw problemen initieel te wijten zijn aan het feit dat u uw vriend H.(...), die gedwongen zou zijn geweest zich tot de islam te bekeren, zou hebben geholpen het land te verlaten (CGVS p.6). Dient vooreerst te worden aangestipt dat u **geen details kunt verschaffen aangaande de groepering** die verantwoordelijk was voor de bekering van H.(...). U hiernaar gevraagd komt u niet verder dan te stellen dat éénmaal H.(...) bekeerd was, hij wist dat deze groepering

gespecialiseerd was in gedwongen bekeringsen en zich vooral richtte op minderjarige meisjes en vrouwen. U vervolgens naar de naam van deze groepering gevraagd, kunt u slechts stellen dit **niet te weten** (CGVS p.3). U stelt vervolgens door leden van deze groepering in december 2009 te zijn aangevallen en vervolgens midden januari 2010 te zijn ontvoerd. U naar aanleiding van deze door u beschreven incidenten dan nogmaals gevraagd of u enige notie heeft van de identiteit van uw belagers, **ontkent u weerom** (CGVS pp.4-5). U vervolgens gevraagd of u niet met de hulp van de kerk de identiteit van uw belagers kon achterhalen, stelt u dan dat 'ze' gekend zijn bij de autoriteiten. U erop gewezen dat dit geen antwoord is op de gestelde vraag, kunt u slechts herhalen hen niet te kennen. Nogmaals gewezen op het feit dat uw onwetendheid niet kan overtuigen, geeft u dan toe dat kennis omtrent hun identiteit zeker wel belangrijk is, doch **ze niet te kennen** en stelt u dan maar dat ze mogelijkerwijze onder een andere voornaam opereren, zoals bijvoorbeeld Ahmad, maar u de volledige naam niet kent, wat weerom geen antwoord is op de gestelde vraag (CGVS p.6). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u, noch uw kerk, die toch over heel wat contacten en netwerken beschikt, enige inspanningen hebben ondernomen om de identiteit van uw belagers te achterhalen. Gezien u verklaart net omwille van de bedreigingen van deze groepering het land te hebben moeten verlaten is het toch niet meer dan logisch dat u en uw kerk alles in het werk zouden stellen accurate informatie hieromtrent te bekomen. Informatie omtrent de identiteit van uw belagers is immers essentieel om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten en de vaststelling dat u en uw kerk, op wier steun u duidelijk kon rekenen, dit nagelaten hebben ondermijnt dan ook op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. In dit kader dient trouwens aangestipt dat u ook niets weet te vertellen omtrent de identiteit van het meisje met wie H.(...) zou zijn gehuwd. U hiernaar gevraagd stelt u zelf niets omtrent haar te weten, de enige kennis die u heeft is het feit dat dit meisje een moslim was (CGVS p.3). Ook deze onwetendheid schept de nodige verbazing daar het net omwille van dit meisje was dat H.(...) zich diende te bekeren en het niet meer dan logisch is dat u zich ook hieromtrent grondig zou hebben bevraagd.

Wat betreft het vertrek van H.(...) dient nog **een kanttekening** te worden gemaakt. Zo gaf u bij aanvang van het gehoor aan dat H.(...) zich enkel en alleen zou hebben bekeerd omdat men ermee dreigde zijn zus te ontvoeren (CGVS p.3). In dit opzicht wekt het dan ook de nodige verbazing dat H.(...), gezien deze dreiging, er toch voor koos het land te verlaten en zijn familie achter te laten, temeer die familie in Daher bleef wonen. U hiernaar gepeild stelt u dat dit enkel een dreigement zou zijn geweest en 'ze' niet zo dom zijn twee leden van één familie te ontvoeren gezien 'de zaak' dan wel eens buitensporige proporties zou kunnen aannemen. U erop gewezen dat het CGVS niet overtuigd is, kunt u slechts herhalen dat 'ze' al een lid van de familie hadden meegenomen en dat het daarna H.(...)'s taak was hen (zijn familie) ervan te overtuigen tot de beweging toe te treden (CGVS p.4). Gezien de door u beschreven gang van zaken en de ernst van de door u opgesomde incidenten kunnen een dergelijke toch wel zeer laconieke houding van H.(...) en het door u gegeven antwoord totaal niet overtuigen.

Voorts dient nog te worden aangestipt dat het toch wel **opmerkelijk is** dat deze groepering, die het nodig achtte u aan te vallen en vervolgens te ontvoeren, u te dwingen een aantal documenten te ertekenen en u bij uw vrijlating expliciet meedeelde dat ze u zouden surveilleren, zich zo gemakkelijk door u zouden laten verschalken op het moment dat u de kathedraal bezocht. Uw verklaring dat er daar een manifestatie was naar aanleiding van de gebeurtenissen op 7 januari 2010 biedt hiervoor geen afdoende verschooning daar er van kan worden uitgegaan dat deze groepering, gezien al de 'moeite die ze in u hadden geïnvesteerd', zich op een efficiënte wijze zouden hebben georganiseerd om u optimaal in de gaten te kunnen houden (CGVS pp.5-6). Het weinig geloofwaardig karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt nog bevestigd door volgende vaststellingen. Zo hebt u, nadat u werd aangevallen in december 2009, **geen klacht** tegen uw belagers neergelegd en vergoelijkte u dit door te stellen dat men enerzijds misschien uw klacht niet zou accepteren en dat u anderzijds vreesde dat u er misschien wel eens van zou beschuldigd kunnen worden een moslim te hebben geholpen naar het christendom terug te keren. U gevraagd waarop u zich baseert om dergelijke uitspraken te doen, stelt u dit 'te denken' (CGVS pp.4-5). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat dit **louter vermoedens** zijn die u niet kunt staven, voor wat u betreft, aan de hand van concrete feiten en/of elementen. Ook naar aanleiding van uw ontvoering hebt u nagelaten klacht neer te leggen (CGVS p.5). De priesters in het klooster zouden weliswaar deze mogelijkheid nagetrokken hebben en nagegaan zijn of ze het kabinet konden contacteren, maar geen mogelijkheid hebben gevonden dit ook effectief te doen. Ook deze door u beschreven gang van zaken kan niet overtuigen gezien de ernst van dit door u beschreven incident en gezien u daarenboven stelt wel degelijk over een gedeputeerde te beschikken die 'dicht bij de regering staat' en die het verdere verloop van de klachten ingediend door christenen opvolgt. U stelt desondanks toch nagelaten te hebben klacht neer te leggen daar de autoriteiten u sowieso niet zouden ontvangen en geen proces-verbaal zouden willen opmaken. U erop gewezen dat u niet eens geprobeerd hebt klacht neer te leggen, beaamt u dit maar stelt u zich te baseren op voorgaande ervaringen en voegt u er nog aan toe geen grote familie te hebben die voor u zou willen manifesteren (CGVS p.6). Uit bovenstaande blijkt dat u geen enkele valabele reden aanbrengt waarom u op zijn minst

niet zou proberen klacht neer te leggen tegen uw belagers, en uw toch wel zeer lakse houding ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

*Wat betreft uw verklaring dat uw belagers na uw vertrek nog steeds naar u op zoek zijn, dient opgemerkt dat u ook dit **niet aannemelijk maakt**. Zo verklaart u sinds uw verblijf in België telefonisch contact te hebben met uw familie en zo te hebben vernomen dat diegenen met wie u problemen heeft bij de burens naar u komen vragen terwijl ze zich voordoen als een collega of een vriend. U gevraagd hoe u weet dat het hier uw belagers betreft, stelt u dit eigenlijk **niet te weten** (CGVS p.2). Voorts dient nog te worden aangestipt dat u **niet weet** wat de naam is van de boot waarin u naar België bent gekomen, noch onder welke vlag deze boot is gevaren, dit terwijl u toch een elftal dagen op deze boot hebt doorgebracht (CGVS p.2).*

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart neer, dit document heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hij tracht in hoofdorde aan te tonen dat in zijn hoofd wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967. Zo is hij van oordeel dat de feiten die hij aanvoert ruimschoots aantonen dat er bij hem vrees bestaat omwille van zijn godsdienstige overtuiging. Deze vrees vindt zijn gegrondheid in de specifieke feiten die hem zijn overkomen en wordt versterkt door de algemene behandeling van de Koptische minderheid in Egypte, waarover uitvoerige verslagen met betrekking tot discriminatie en agressie bestaan, ook uitgaande van overheidsinstanties. In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij is er immers ten stelligste van overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Egypte op elk ogenblik kan worden gevangengenomen, gefolterd of vermoord door de groepering die hem belagde.

2.2. Ter staving van zijn relaas, voegt verzoeker volgende stukken als bijlage bij zijn verzoekschrift: een mededeling van Amnesty International van 12 januari 2010, getiteld "*Egypt: Egyptian authorities failing to protect religious minorities*" en het "*International Religious Freedom Report 2009*" van de U.S. Department of State, zoals geraadpleegd op 19 juli 2010 op de website <http://www.state.gov/drl/rls/irf/2009/127346.htm>.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij, noch zijn kerk, die toch over heel wat contacten en netwerken beschikt, enige inspanning hebben ondernomen om de identiteit van zijn belagers te achterhalen, hetgeen op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid ondermijnt, (ii) hij niets weet te vertellen omtrent de identiteit van het meisje met wie H. zou zijn gehuwd, (iii) aangezien H. zich enkel en alleen zou hebben bekeerd omdat men ermee dreigde zijn zus te ontvoeren, het de nodige verbazing wekt dat hij, gezien deze dreiging, er toch voor koos het land te verlaten en zijn familie achter te laten, welke toch wel zeer laconieke houding totaal niet kan overtuigen, (iv) het opmerkelijk is dat deze groepering, die het nodig achtte hem aan te vallen en vervolgens te ontvoeren, hem te dwingen een aantal documenten te ondertekenen en hem bij zijn vrijlating expliciet meedeelde dat ze hem zouden surveilleren, zich zo gemakkelijk zouden laten verschalken op het moment dat hij de kathedraal bezocht en ervan kan worden uitgegaan dat deze groepering, gezien al de 'moeite die ze in hem hadden geïnvesteerd', zich op een efficiënte wijze zouden hebben georganiseerd om hem optimaal in de gaten te houden, (v) hij na de aanval op zijn persoon in december 2009 noch naar aanleiding van zijn ontvoering klacht heeft neergelegd en hij hiervoor geen valabele verklaring geeft, zoals uitvoering wordt toegelicht, (vi) hij niet aannemelijk maakt dat zijn belagers na zijn vertrek nog altijd naar hem op zoek zijn, (vii) hij niet weet wat de naam is van de boot waarin hij naar België is gekomen, noch onder welke vlag deze boot is gevaren terwijl hij toch een elftal dagen op deze boot heeft doorgebracht.

2.4. Verzoeker erkent dat het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen belangrijk is om de identiteit van zijn belagers te kennen om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten doch hij meent dat het Commissariaat-generaal veel te kort door de bocht gaat en onvoldoende rekening houdt met de omstandigheden waarin hij verkeerde in Egypte wanneer wordt gesteld dat het ontbreken van verdere gegevens over de identiteit van zijn belagers de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven op fundamentele wijze ondermijnt. Verzoeker herhaalt dat hij het slachtoffer werd van een aanval terwijl hij op de openbare weg wandelde én van een ontvoering, ervaringen die een duidelijk intimiderend effect hebben gehad, hetgeen ook ten dele verklaart waarom hij geen verdere opzoeken naar hun identiteit heeft verricht. Hij meent dat het dan ook niet onlogisch is dat men na dergelijke beangstigende gebeurtenissen eerder de neiging heeft om zich te verschuilen in plaats van opzoeken te verrichten en op die wijze het risico te lopen om de aandacht van zijn belagers te trekken. Hij wijst in dit verband op het algemeen godsdienstige klimaat in Egypte en stelt dat schendingen van de rechten van de Koptische minderheid in het land duidelijk en talrijk gedocumenteerd zijn, zoals bijvoorbeeld in het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde *“International Religious Freedom Report 2009”* van de U.S. Department of State, waaruit duidelijk blijkt dat ook overheidsinstanties hierin betrokken zijn. Verzoeker benadrukt dat het voor hem, als deel van de Koptische minderheid, dan ook erg intimiderend was te moeten opboksen tegen een groepering die duidelijk over veel middelen beschikte, erg talrijk was en deel uitmaakte van de grote moslimmeerderheid in het land. Voorts acht verzoeker de kans reëel dat zijn belagers geen gezamenlijke naam voor hun groepering hanteren, in welk geval het voor hem dan ook onmogelijk is om deze informatie mee te delen. Tot slot betoogt verzoeker dat, wat ook de identiteit mag zijn van zijn belagers, dit niets verandert aan wat zij hem hebben aangedaan en aan de dreiging die zij vormen.

Deze argumentatie kan de Raad geenszins overtuigen. De Raad is van oordeel dat verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te verzamelen omtrent de groepering die verantwoordelijk was voor de bekeren van zijn vriend H. en aangaande de identiteit van zijn belagers, de door hem geschetste vrees in ernstige mate relativeert. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing is deze informatie immers van primordiaal belang om verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten. Daar verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat ‘ze’ gekend zijn bij de autoriteiten (administratief dossier, stuk 3, p. 6), moet verdere informatie omtrent de identiteit van zijn belagers naar het oordeel van de Raad op vrij eenvoudige wijze kunnen worden ingewonnen, hetzij door verzoeker zelf, hetzij met behulp van zijn kerk, die over heel wat contacten en netwerken beschikt en waarvan kan worden aangenomen dat zij informatie heeft over groeperingen die koptische christenen gedwongen en gewelddadig bekeren of daar minstens navraag naar doet. De uitleg in het verzoekschrift dat de ervaringen die hij heeft meegemaakt een intimiderend effect hebben gehad en hij eerder de neiging had om zich te verschuilen in plaats van opzoeken te verrichten en op die wijze het risico te lopen om de aandacht van zijn belagers te trekken doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij vanuit België ook maar enige inspanning heeft geleverd om zijn vermeende belagers te identificeren en om meer informatie te bekomen over de groepering die hem ertoe heeft aangezet zijn land van herkomst te verlaten. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat hij in telefonisch contact staat met zijn familie (administratief dossier, stuk 3, p. 2) zodat verzoekers nalatige handelingen op geen enkele wijze kunnen worden verschoond. In het licht van deze vaststellingen kan ook een verwijzing naar het algemene godsdienstige klimaat in Egypte geen afdoende verklaring bieden voor verzoekers nalaten om informatie te verkrijgen over diegenen die hem noodzaakten zijn land te ontvluchten. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielzoeker onder de indruk is van de ervaringen die hij heeft meegemaakt doch dit niet wegneemt dat van hem redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen dit te doen, doet afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vrees en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In zoverre verzoeker nog suggereert dat zijn belagers geen gezamenlijke naam voor hun groepering zouden hanteren, kan de Raad enkel vaststellen dat deze loutere bewering slechts is gesteund op vermoedens en speculaties van zijnentwege. Vermits een groepering zich per definitie van anderen onderscheidt door haar naam acht de Raad het overigens niet aannemelijk dat ze geen naam zou hebben, temeer zijn belagers naar zijn zeggen gekend zijn bij de autoriteiten.

2.5. Verzoeker herhaalt dat hij zich niet tot de politie heeft gewend om klacht neer te leggen tegen zijn belagers omdat hij er geen vertrouwen in had dat de overheidsinstanties zijn klacht ernstig zouden nemen. Bovendien vreesde hij dat een publieke procedure alleen maar de aandacht van zijn belagers zou trekken. Verzoeker voert aan dat zijn houding moet gekaderd worden in de eerdere ervaring die hij

had met de politie en in het algemene religieuze klimaat in Egypte en specifiek in de discriminatie die Kopten er dag in dag uit ondervinden, ook vanwege overheidsinstanties. Hij verduidelijkt dat hij negen jaar geleden deelnam aan een manifestatie voor het bouwen van een kathedraal. De politie wilde deze manifestatie verhinderen en wierp stenen naar de manifestanten. Hierbij werd verzoeker geraakt aan het hoofd en hij draagt nog steeds de littekens van deze verwonding. Dergelijke ervaring kleurt uiteraard het beeld dat iemand krijgt van de politie en de overheidsinstanties, aldus verzoeker. Hij voert aan dat men tevens de algemene situatie van de godsdienstvrijheid in Egypte in ogenschouw moet nemen en wijst erop dat talrijke buitenlandse entiteiten reeds rapporten hebben gepubliceerd met betrekking tot de discriminatie van niet-moslims. Hij citeert dienaangaande uit het *“International Religious Freedom Report 2009”* van U.S. Department of State en stelt dat deze situatie verklaart waarom hij geen heil zag in het indienen van een klacht tegen zijn belagers. Zijn hulp aan zijn vriend H. om terug te keren naar het chistendom en het feit dat hij zelf christen is, maakten het voor hem een zeer groot risico om naar de politie te stappen en zijn verhaal te doen, gezien de duidelijke discriminatie die christenen bij de overheidsinstanties moeten ondervinden, aldus nog verzoeker.

Zo al enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven – quod non – , dient erop gewezen te worden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij niet de minste poging heeft ondernomen om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin de Egyptische autoriteiten voorzien en hij maakt geenszins aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om klacht neer te leggen tegen zijn vermeende belagers. Dit klemmt des te meer nu verzoeker zelf verklaarde dat wanneer de klacht van een christen wordt geweigerd, dit wordt opgevolgd door christenen met banden bij de regering (administratief dossier, stuk 3, p. 6). Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoekers bewering dat er geen gevolg zou worden gegeven aan zijn klacht een loutere veronderstelling van zijnentwege is. Hij verklaarde immers *“V: Waarom geen klacht neergelegd? A: Uit schrik om te zien hoe ze zich presenteerden en de zaak zou zich tegen me keren en ik zou de beschuldigde worden omdat ik iemand zou geholpen hebben van moslim terug te keren tot christen. V: Maar hoe zouden ze dit weten? A: Omdat ze verdachten of omdat ze me surveilleerden. V: Hoe wist u dat? A: Ik denk dat. V: Dat zij dus allemaal vermoedens, dus waarom geen klacht? A: Omdat ze me samen met H.(...) gezien hadden. V: Ja, maar u zei zelf dat jullie op de bus wachten, niets meer en niets minder? A: Ja, maar ze zeiden dat ze me verschillende keren gezien hadden. En ik ben iemand die geen problemen zoekt. Misschien dat ze mijn klacht niet eens zullen accepteren, (...)”* (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5). Hij steunt zich ter zake derhalve op loutere vermoedens die niet worden gestaafd aan de hand van concrete feiten of elementen. De Raad stelt dan ook vast dat hij geen enkele valabele reden aanbrengt waarom hij op zijn minst niet zou proberen om klacht neer te leggen tegen zijn belagers. Zijn wel zeer lakse houding in dit verband doet verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker zijn nalaten tracht te vergoelijken door te verwijzen naar zijn verwondingen opgelopen door toedoen van de politie naar aanleiding van een demonstratie voor een kathedraal negen jaar geleden, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure nooit gewag heeft gemaakt van het feit dat dit een element was dat hem zou verhinderen om klacht in te dienen. Hij gaf weliswaar aan dat hij geen klacht indiende *“baserend op voorgaande ervaringen”* (administratief dossier, stuk 3, p. 6) doch hij liet na te verduidelijken wat deze voorgaande ervaringen precies inhouden. Hoe dan ook verklaarde hij verder na dit eenmalig incident gedurende negen jaar geen problemen meer te hebben gekend met de autoriteiten (administratief dossier, stuk 3, p. 2) zodat dit voorval niet kan worden aanvaard als valabele reden waarom verzoeker zelfs geen poging ondernam om zich tot de politie te wenden.

In zoverre verzoeker nog citeert uit het *“International Religious Freedom Report 2009”* van de U.S. Department of State en uit een mededeling van Amnesty International *“Egypt: Egyptian authorities failing to protect religious minorities”* om te verklaren waarom hij geen heil zag in het indienen van een klacht tegen zijn belagers, stelt de Raad vast dat uit deze informatie blijkt dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen. Het feit dat bepaalde geloofsgenoten in specifieke gevallen problemen hebben gekend kan echter geen reden zijn om zelf na te laten klacht in te dienen bij de autoriteiten. De Raad herhaalt nogmaals dat van verzoeker minstens kan worden verwacht dat hij hiertoe een poging onderneemt.

2.6. Betreffende de actualiteit van de dreiging, benadrukt verzoeker dat hij tijdens zijn verhoor duidelijk heeft vermeld dat vreemden zich bij zijn bureaus zijn gaan bevragen waar hij zich ophoudt, terwijl zij zich

voordeden als zijn vrienden of collega's. Verzoeker meent dat het niet ernstig is te beweren dat dergelijke gebeurtenissen niet als verdacht kunnen worden beschouwd en het is naar het oordeel van verzoeker dan ook volstrekt aannemelijk dat de personen in kwestie inderdaad zijn belagers zijn. Hij stelt zich hierbij de vraag welk bewijs hij moet leveren om aan te tonen dat de dreiging nog steeds reëel en actueel is.

De Raad leest in het gehoorverslag: *"V: Had u sinds uw vertrek uit Shubra contact met uw familie? A: Ja, ik belde hen op. V: Hadden ze nieuws over uw situatie? A: Neen, ze hadden geen problemen. V: Maar hadden ze nieuws over uw situatie? A: Ze zeiden dat er mensen naar mij zochten. V: Hoe wisten ze dat? A: Via de burens, die werden gevraagd waar is E.(...), zeiden dat ze een vriend en collega waren. V: Weet u wie die mensen waren? A: Neen, ik weet het niet, maar het moeten de mensen zijn die naar mij op zoek zijn. V: Stelden ze nog andere vragen aan uw burens, behalve waar u was? A: Neen. V: En uw eigen familie, werden zij gevraagd? A: Neen, enkel de burens. (...) V: U zei dat mensen bij de burens naar u komen vragen, hoe weet u dat het die personen zijn? A: Niemand anders zou achter me vragen en ze hebben hun eigen methodes. Maar het feit dat ze niet bij de familie vragen naar mij, V: Hebt u nog andere indicaties dat u gezocht wordt? A: Het papier dat bij hen is, vanaf het moment dat ik verschijn zal ook het papier verschijnen. V: Welk papier? A: Dat ik bekeerd ben en ook het andere papier. Daarenboven de cheques, het zal me gevangenisstraf opleveren. Maar behalve het feit dat er mensen bij u komen vragen hebt u indicaties dat u gezocht wordt? Ja, zeker. Welke dan.? H.(...) op moment dat hij wegging zei dat die mensen niet gemakkelijk waren, op het moment dat we op het plein ramsis waren. V: Maar dat zijn geen indicaties? A: Ze hebben H.(...) 3 weken gezocht dus zullen ze mij ook zoeken. (administratief dossier stuk 3, p. 2 en p. 6).* De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen waar hij stelt dat hij na zijn vlucht gezocht werd en dat hij niet verder komt dan speculaties omtrent de identiteit van de personen die bij de burens navraag naar hem zouden hebben gedaan. Aan de hand van dergelijke vage verklaringen slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat zijn vermeende belagers ook na zijn vertrek nog steeds naar hem op zoek zouden zijn. Ook in het verzoekschrift brengt hij geen concrete indicaties bij waaruit dit zou kunnen blijken doch beperkt hij zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.7. Wat betreft het motief van de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat hij aan de surveillance van zijn ontvoerders kon ontsnappen, herhaalt verzoeker dat hij aan deze surveillance wist te ontsnappen door een taxi te nemen, zich vervolgens door een betoging te wurmen en een kathedraal binnen te gaan – waar men enkel binnen kan als men christen is en een kruis op de arm kan tonen – hij vervolgens de kathedraal via een achterpoortje verliet en aan een wagen die voorbijkwam vroeg om hem mee te nemen. Verzoeker argumenteert dat het niet duidelijk is hoeveel mensen hem surveilleerden en hoezeer zij getraind waren in deze activiteit, maar men toch al een aanzienlijke mankracht en kunde moet inzetten om een persoon te schaduwen die vlucht op een manier zoals hij heeft gedaan. Verzoeker acht het dan ook volstrekt aannemelijk dat zijn belagers niet hadden gerekend op zijn gevatte optreden en zij hem aldus uit het oog zijn verloren.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich aldus in het verzoekschrift opnieuw beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch hiermee deze bevindingen niet verklaart noch weerlegt en zijn beweringen niet aannemelijk maakt. De Raad wijst er voorts op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is op grond van het geheel van verzoekers onwetendheden, zijn vage en ongeloofwaardige verklaringen en het gebrek aan enig begin van bewijs van de door hem aangehaalde feiten dat de commissaris-generaal concludeerde dat geen geloof kan worden gehecht aan het opgediste asielrelaas en verzoeker dan ook niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève kan worden erkend.

2.8. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat het niet kan overtuigen dat H. het land verliet zonder zich zorgen te maken om de mogelijke problemen die zijn familie zou kunnen krijgen na zijn vertrek, argumenteert verzoeker dat de verwerende partij van hem verwacht dat hij zou speculeren over de gedachtegang die bij H. leefde op het moment van diens vertrek en in extenso wordt verwacht dat hij ook nog eens een redelijke verklaring naar voren brengt waarom zijn belagers de familie van H. met rust hebben gelaten. Verzoeker stelt zich opnieuw vragen bij de bewijslast die de verwerende partij hem eigenlijk op de schouders wil leggen en stelt dat hij niet

verantwoordelijk kan worden gehouden voor de beslissingen genomen door zijn vriend zodat het niet ernstig is hem diens gedrag te verwijten.

In verband met zijn reisweg en het feit dat hij niet kan verduidelijken wat de naam is van het schip waarmee hij naar België kwam, noch de vlag waaronder deze boot vaarde, merkt verzoeker op dat hij tijdens zijn interview duidelijk heeft verteld hoe hij tijdens zijn reis naar België elf dagen in een klein kamertje van de boot verbleef en hoe de man die hem eten bracht niet met hem wilden praten. De enige momenten waarop hij dus de naam of de vlag van de boot kon te weten komen was op het moment dat hij het schip betrad – dus op het moment dat hij zijn vaderland in het geheim trachtte te verlaten, hetgeen bovendien omstreeks vijf uur in de ochtend was – en op het moment dat hij het schip verliet en in een vreemd land voet aan wal zette. Verzoeker voert aan dat men op dergelijke momenten niet meteen oog heeft voor eerder toeristische informatie als de naam of de vlag van het schip waarop men vaart zodat het dan ook volstrekt normaal is dat hij deze informatie niet kan meedelen en dit hem niet ten kwade kan worden geduid.

Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn, is de motivering van de bestreden beslissing dat het de nodige verbazing wekt dat H., die zich enkel en alleen zou bekeerd hebben omdat men ermee dreigde zijn zus te ontvoeren, gezien deze dreiging er toch voor koos om het land te verlaten en zijn familie achter te laten en omtrent verzoekers onwetendheid over het schip waarmee hij naar België kwam, bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtollige motieven doet niets af aan de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven en kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS